

Споредъ него, братътъ на българския царь (Тертеровия братъ Елтимиръ) заграбилъ трона на Асѣнъ III. (*Lemperador de Lantzaure, pare de la Maga duquesa*: царь на България и баща на великата дукеса. Послѣдната е Асѣновата дъщеря Мария, женена за Roger de Flor, каталански авантюристъ — дукъ). Отъ тукъ се види, че Елтимиръ, току слѣдъ смъртта на брата си и при наличността на неговъ наслѣдникъ — Святослава, взема южно-българскитѣ владѣния отъ Асѣнъ III, които, впрочемъ послѣдниятъ ще е владѣль само номинално или чрѣзъ намѣстникъ. Съ тоя актъ, Елтимиръ лишава отъ бждаще синовеѣ на Асѣнъ III, — двама братя, отъ които единъ сжщо се наричалъ Асѣнъ и живѣялъ въ Ц-дъ. Византийскитъ императоръ Андроникъ II (1282—1328) се заема за тия млади и вече изродени Асѣновци, защото сж му били племенници. (Асѣнъ III водѣлъ Андрониковата сестра Ирина). Той настоялъ прѣдъ „българския царь“, щото „царството“ да се остави именно на тия. Обаче „българскитъ царь“ отговорилъ много грубо (*e ell feu lin fort cruel resposta*) и тѣй, продължава Мунтанеръ, се почна война между България и Византия (още съ смъртта на Тертеръ I), въ която Византия винаги губѣше (*perdia tots dies en la guerra*) и за това тя повикала на помощъ Рожера (1305 г., каталанецъ)¹⁾.

Святославъ, подкрѣпенъ отъ чичо си Елтимира, се залавя за възврѣщането на българскитѣ градове и крѣпости въ

¹⁾ Поне така е у Монтанера. Изразътъ „български царь“ може да се припише на Свѣтослава, но по смисълъ, горниятъ пасажъ визира чичо му Елтимиръ, братъ на Тертеръ I. Възможно е, Елтимиръ да е отстѣпилъ врѣменно южно-българскитѣ владѣния на синовеѣ на Асѣнъ III, по силата на Андрониковитѣ заплашвания. Но и това е съмнително. Извѣстието за убиването на Рожера въ Одринъ било прѣдадено на „българския царь“, подъ който пѣкъ изразъ тукъ Мунтанеръ визира сина на Асѣнъ III и очевидно само като претендентска, възпоминателна, но не и фактическа титла. Види се, походътъ на Андрониковия синъ Михаилъ кждѣ 1307 г. срѣщу Елтимира да е въ свѣзка съ окончателното закрѣпване на послѣдния отъ Балкана и съ изличаването името Асѣновци отъ списъка на българскитѣ властелини. Че дѣйствително въ Мунтанеровитѣ думи има голѣма доза отъ истина поне въ смисълъ, че Тертеръ I е отстѣпилъ южно-българскитѣ владѣния на Асѣна III, се вижда и отъ Пахимера, споредъ когото Тертеръ I направилъ Асѣна „деспотъ на Романия“ (Южна България).